

Jeg lærte tidlig at rettferdighet dreier seg om ett enkelt prinsipp; det alle vill ha er det ingen kan få.

Da jeg gikk i barnehagen opplevde jeg for første gang å ha noe alle ville ha. Vi hadde vært på tur i skogen, og jeg hadde funnet en stein jeg bare måtte ta med meg tilbake. Steinen var så stor at jeg så vidt klarte å bære den helt til barnehagen.

Steinen var helt ordinær, og ingen kunne forstå hvorfor jeg gadd å slite med og få den med meg. Men etter noen dager, da de andre barna hadde sett hvor mye tid jeg tilbrakte med denne steinen, ble de også interessert i den. Plutselig ville alle leike med den. Hvis jeg husker riktig gikk det så langt at vi begynte og sloss om den.

Det hele endte med at ei barnehagetante kom løpende til, hun tok tak i t-skjortene våre og separerte de stridende parter. Mens hun sto der og kjefta på oss trilla en barnehageonkel bort steinen. Ut grinda, over parkeringsplassen, og ned skråninga.

Da han kom tilbake satt både onkelen og tanta vår seg ned på kne, som for å påpeke at vi bare var noen snørrunger. Så beordra de oss til å si unnskyld til hverandre. Dette var første gang jeg ba en tjuv om unnskyldning for at jeg gjorde motstand, og inni meg sverga jeg på at det skulle bli siste gang.

Når jeg nå tenker tilbake på det, ser jeg for meg hvordan det ville blitt mottatt hvis Bang Ki-moon hadde kommet til Midtøsten, med hundrevis av bulldosere, gravermaskiner, hjullastere, og lastebiler. Gitt anleggsteamet ordre om rive hele Jerusalem og dumpe det i Middelhavet, mens han holder Shimon Peres og Mahmoud Abbas etter skjortekraven. Da trur jeg det ville blitt vanskelig å si: "Sånn, nå er det ingen ting å krangle om. Ta hverandre i hånda å be pent om unnskyldning."